

"De petites érem molt bones nenes"

Més de 30.000 persones han gaudit amb les criaturades de les quatre actrius de la companyia T de Teatre, que seran fins al gener al Poliorama de Barcelona. Després, vindrà la corresponent gira, i ara acaben d'editar en un llibre l'obra: 'Criatures' (Eds 62).

"Nosaltres pensem que les coses entren millor rient. Passa com amb les medecines, que hi barregen coses dolces perquè la gent se les prengui. Tampoc no fem missatges de cap mena. Els missatges, se'ls fa cadascú."

Primers van deixar bocabadat al públic amb *Petits contes misògins*, i més tard van afermar la feina amb *Homes!* Ara han tancat aquesta trilogia sobre la condició humana amb *Criatures*, una comèdia en què Mamen Duch, Míriam Iscla, Marta Pérez i Carme Pla tornen a demostrar que són unes grans actrius. Estructurada en quinze històries, *Criatures* és una àcida visió sobre les similituds i les diferències que hi ha entre els adults i els infants.

—*Criatures funciona a meravella. Us esperàveu una resposta tan positiva del públic?*

MÍRIAM ISCLA: Sí, l'obra va molt bé, ve molta gent i nosaltres estem molt contentes. Amb *Criatures* volíem tancar la trilogia que vam començar amb *Petits contes misògins* i *Homes!*, on portem les relacions humanes al límit, amb sentit de l'humor.

—*Abans d'atracar al Poliorama Criatures havia passat per Buenos Aires. Com va anar l'experiència argentina?*

CARME PLA: Molt bé. Abans ja hi havíem anat amb *Homes!*, que potser va ser quan vam tenir més por, perquè anàvem a descobrir un públic que no coneixíem. Però vam trobar que era tan fantàstic com el d'a-

quí. Amb *Criatures* l'experiència va anar molt bé, i la gent reia moltíssim. No hi ha tanta diferència de públic. Al principi ens pensàvem que potser la gent de l'altre costat de l'oceà no reia per les mateixes coses, però després va resultar que sí, i és que abordem aspectes de la condició humana que són universals.

—*Què és el que preteneu amb Criatures?*

C. P.: Bàsicament posar en escena situacions de la vida quotidiana, d'una forma divertida i que faci pensar. De fet, qüestions d'actualitat latent, com per exemple això de dur la mainada als càstings, que ens permet de fer una crítica d'aquest tret de la societat. Ens en riem molt, però la cosa més reconfortant és quan, a la sortida, la gent ens diu que s'ho ha passat molt bé i que l'obra els ha fets pensar. I poder riure's de les coses que passen està molt bé.

—*I no hi ha el perill que el públic només es quedi amb el riure?*

M. I.: Bé. Nosaltres pensem que les coses entren millor rient. Passa com amb les medecines, que hi barregen coses dolces perquè la gent se les prengui. Tampoc no fem missatges de cap mena. Els missatges, se'ls fa cadascú. No volem dir a la gent com ha de fer les coses. Nosaltres les ensenem i diem al públic que pensi si són correctes o no.

—*Com va sorgir la idea d'estructurar Criatures en quinze històries?*

C. P.: Al principi en teníem cent vint. De mica en mica les vam anar reduint, i al final ens vam quedar amb les que surten a l'espectacle. Hi ha coses que s'han sacrificat, encara que també podríem dir que s'han resumit. Volíem tocar punts concrets, com ara el sexe o el primer amor, que hem hagut de reduir a imatges, coreografies o a algun gest. També ens interessava l'odi i les frustracions dels pares amb els fills.

—*Com va ser la vostra infància?*

M. I.: No ens en queixem, no va ser gens traumàtica. Tampoc no és que amb *Criatures* ens en vulguem venjar. Pensem que la infància és una etapa molt fràgil de les persones, perquè la condicionen molt l'entorn, els pares, l'escola, els amics, la societat... La prova n'és que quan som adults ens tornem uns grans consumidors, i això pensem que t'ho han inculcat en el moment dolç de la infància.

—Així que vosaltres, quan éreu petites, éreu bones nenes.

—M. I.: Una bufonada. Pel que ens hem anat explicant aquests dies, érem molt bones nenes. Mentre treballàvem l'obra, parlàvem molt, fent força teràpia, per veure què era allò que més ens interessava, i vam veure que érem unes nenes molt tranquil·les. Això sí, com totes, teníem els nostres moments de dolenteria.

—En aquesta obra feu de pares, mares i fills. Quin paper us va més a mida?

M. I.: A mesura que avancen les funcions, pensem que, en el paper de nens i nenes, cada vegada ens hi trobem millor. Ens retrobem amb la nostra infància. A més, quan som en escena fent de criatures, connectem molt. L'avantatge és que, quan fem d'adults, el personatge és mínim, però et permet de jugar moltíssim, de ser una mare histèrica o traumatitzada. *Criatures* és un joc, en què juguem a ser pares i fills, en què hi ha cops de tendresa, de crueltat i d'innocència.

—Però, cap de vosaltres no és mare, oi?

C. P.: No, la veritat és que no. I per això hem fet *Criatures*. De moment, som unes tietes fantàstiques. Moltes mares ens han dit que l'obra és molt reeixida perquè cap de nosaltres no és mare.

—Aquesta relació amb el públic és una de les claus de l'èxit de *T de Teatre*.

C. P.: Sí, amb les nostres obres, el públic s'hi sent força identificat, i a més, hi participa. Com que som molt directes, facilitem que l'espectador s'hi senti molt identificat.

—També deu ajudar-hi la simplicitat del muntatges...

M. I.: Aquesta simplicitat ja va començar amb *Petits contes misògins*. A part la qüestió econòmica —llavors no teníem gaires diners, tot sigui dit—, el que volíem explicar eren històries. Per a fer-ho només cal que una persona n'expliqui i que una altra escolti. Dins aquesta simplicitat, busquem que hi hagi un punt d'imaginació important. El públic ha de distreure's amb el que expliquem, i no amb els elements de l'escenari.

—Però, fent una comèdia, pot passar que alguns espectadors només hi vegin això: comèdia, i que no us valorin la feina. No us preocupa?

M. I.: Sí. De vegades no es valora, i pensem que fer riure és molt difícil. Sembla com si la gent que fem comèdia sempre haguéssim de demostrar què valem i que mai no ens acabem de consolidar. Si fas un bon drama, ets una actriu consolidada, però quan interpretes una comèdia sembla com si mai fessis res de pes.

—I, com el definiríeu, el vostre humor?

M. I.: El nostre humor és intel·ligent i tou. Un humor que no és gratuït, i que és ple d'ironia, acidesa i crueltat, i que fa pensar. És una manera com una altra de fer pensar la gent. Podríem trencar aquesta línia i fer un drama; el que passa és que ho faríem a la nostra manera. Intentaríem de capgirar els temes.

—Voleu dir que us agradaria de canviar de gènere i deixar de banda l'humor una temporada.

C. P.: Quan fa molt que segueixes una mateixa línia, sempre et ve de gust de canviar, de poder explorar més camps per enriquir-te com a actriu. Aquesta és una mica la nostra intenció. Per això amb *Criatures* tanquem la trilogia sobre la condició humana, si bé sentim la necessitat de demostrar que no ens conformem només amb el que hem fet fins ara.

"El nostre humor és intel·ligent i tou. Un humor que no és gratuït, i que és ple d'ironia, acidesa i crueltat, i que fa pensar."

Celes Piedrabuena

Primera part de la Història de València

Pere Antoni Beuter

Amb aquesta acurada edició es posa a l'abast del lector una de les grans obres de la historiografia valenciana de l'Època Moderna, una crònica que enllaça els orígens històrics del regne de València, amb un noble passat que es remunta al món romà i fins i tot a temps mítics. Edició a cura de V. J. Escartí. Preu: 3.700 ptes.

Universitat de València
"Fonts històriques valencianes", 2

Andrés Ferret: La Huella del Maestro

Andrés Ferret Sobral (Palma, 1940-1996) ha sigut el periodista d'opinió més important de les Balears durant la segona meitat del segle XX. Des de finals dels seixanta, en què s'incorporà a "Diario de Mallorca" com a editoralista i eix de la secció d'opinió, els seus escrits foren una imprescindible guia per a molts lectors. Aquest llibre reuneix una selecció dels seus articles.

Universitat de les Illes Balears

Rondaies mallorquines, II

Antoni M. Alcover

La present edició, iniciada el 1996 amb motiu del centenari de la publicació del primer volum de la primera edició de l'Aplec de rondaies mallorquines d'En Jordi d'es Racó, pretén reunir el màxim d'informació sobre la gran obra de Mn. Antoni M. Alcover.

Editorial Moll